

Jeg skal saa vende mig til det, som det ærede Medlem endte med, nemlig en Gennemgang af enkelte Afsnit af mit Foredrag i Gaar. Det ærede Medlem sagde, at han ikke havde kunnet faa Foredraget fra Trykkeriet, fordi Finansministeren læste Korrektur paa det. Derom skal jeg oplyse, at jeg, jeg tror ved 10 $\frac{1}{2}$ -Tiden i Dag, modtog — som jeg antager, at mange, om ikke alle Rigsdagens Medlemmer, modtager Korrektur af deres Foredrag — et Korrekturaftæk af Foredraget, hvori jeg rettede de Trykfejl og lignende Fejl, der kunde have indsnøget sig, og derpaa sendte det tilbage Kl. 11. Jeg har altsaa haft Foredraget en halv Time for at læse Korrektur paa det, og jeg kan umuligt tro, at jeg i den Henseende har forsynet mig, være sig mod de Regler, der hersker her i Rigsdagen, eller mod den Rimelighed, der er for, at Medlemmerne faar akkurat de Ord, de i et af Tingets Møder har udtalt. Thi det ærede Medlem kan være forsikret om, at jeg ingen anden Korrektur har læst paa denne Tale end den, som er den naturlige og rimelige. Jeg har ikke formildet noget Udtryk og har heller ikke i Sinde ved det, jeg nu siger, at formilde noget Udtryk i det, jeg tidligere har sagt. Dette angaaende Korrekturen.

Men saa er det ærede Medlem nu i Dag — han siger: foranlediget af mine Udtalelser — kommet ind paa, hvad jeg har nævnt i Gaar om det Dementi, som jeg har brugt overfor en Pressemand. Det ærede Medlem sagde i Dag — det var jo interessant —, at han troede ikke, han behøvede at komme ind paa dette Emne, fordi det havde Offentligheden tilstrækkeligt beskæftiget sig med. Ja, det forstaar jeg saa godt, at naar det ærede Medlem har haft en saa god Presse paa dette Omraade, som han har haft i alt Fald i Hovedstaden, havde han ingen Grund til at gøre mere ud af det, tværtimod, det ser jo ret ædelt ud, naar det ærede Medlem ikke selv benytter sig deraf. Men jeg har ikke nogen Sky for at tale om den Sag. Hvis jeg nogen Sinde har haft en god Samvittighed, er det i dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem spørger mig for det første, om der var en Hemmeligholdelsespligt, og om de amerikanske Ministre har haft den samme Opfattelse som vi af denne Pligt. Hertil maa jeg sige, at det er, som jeg en Gang før har sagt, saaledes, at der fra første Færd har været en absolut og bindende Aftale om, at denne Forhandling skulde hemmeligholdes, og jeg ved intet Eksempel paa, at Hemmeligholdelsen er

brudt af den amerikanske Regering. Hvorledes den amerikanske Regering behandler Presse-mænd, ved jeg ikke noget om, men jeg skulde dog tro, at den amerikanske Regerings Forhold til Pressen i det mindste er lige saa elskværdigt som den danske Regerings. Jeg har ikke den Tro, at den amerikanske Presse er mindre fremmelig og mindre foretagsom end den danske.

Imidlertid er det jo rigtigt, at der er kommet Rygter frem om denne Sag her og dér. Rygter betyder foreløbig ikke noget, naar de ikke bekræftes. Saa sker der altsaa dette, at en Pressemand kommer op til mig og i Anledning af en Polemik, der føres, spørger mig direkte, om det er sandt eller ikke, som et andet Blad forsikrer ved Hjælp af en Indiskretion, om hvilken jeg ikke ved, hvor den kom fra — jeg ved ikke, om det ærede Medlem har nogen Kundskab derom, han kender vist vedkommende Blad bedre end jeg. Altsaa, vedkommende Pressemand spørger mig, om det forholder sig rigtigt, at der er Salgsforhandlinger i Gang. Der er med Hensyn til Svaret tre Muligheder for mig dér. Den ene er den at sige: „Ja, der er Salgsforhandlinger i Gang“ og derved bryde mit givne Ord. Nu har jeg nok megen Respekt for Pressen, men jeg har dog mere Agtelse for mit givne Ord. Har jeg givet mit Ord paa, at jeg holder en Sag hemmelig, saa holder jeg Sagen hemmelig, hvem der saa spørger mig. Jeg antager, at det ærede Medlem i Livets forskellige Forhold vilde gøre det samme. Jeg antager, at hvis det ærede Medlem havde faaet en Hemmelighed betroet, og nogen da kom og spurgte om, hvordan Sagen forholdt sig, vilde han svare saaledes, at Hemmeligheden bevaredes. Altsaa, hvis jeg siger: Der foregaar ingen Salgsforhandlinger, bevarer jeg Hemmeligheden. Men det ærede Medlem har jo den tredje Mulighed — jeg kommer straks til den anden —, det er den, som jeg har set fremsat i Pressen, og som kan tilfredsstille dem, der holder af at træffe halve Forholdsregler i alle Livets Foretagender — at sige: Dette Spørgsmaal afviser jeg, dette Spørgsmaal kan jeg ikke besvare eller lignende. Det var øjensynlig det, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) i Gaar antydede, at man kunde gaa til: Jeg kunde have undladt at svare. Jeg tror, det var det, det ærede Medlem i Gaar sagde i en Afbrydelse. Jeg ved ikke, om den er kommet ind i Rigsdagstidenden, men jeg har en Fornemmelse af, at det